

Арись – поле

У старого була донька – красуня, жив він з нею тихо та мирно, поки не одружився на другій бабі, а та баба була зла відьма.

**Не полюбила вона пасербицю, пристала до старого:
- Прожени її із дому, щоб я її і в очі не бачила.**

Старий взяв та і видав свою доньку заміж. Живе вона з чоловіком та й радіє, і народився в них хлопчик.

**А відьма ще дужче злиться , заздрість її спокій не дає; улучила вона час, перетворила свою пасербницю звірем Арись- полем і вигнала в дрімучий ліс, а в пасербницеву сукню одягла свою рідну доньку і підставила її замість старого доньки.
Так все хитро зробила, що ні чоловік, ні люди-ніхто обману не помітив . Тільки стара мамка одна і зрозуміла, а сказати боялася.**

З того самого дня, як тільки дитина зголодніє, мамка несе його до лісу і заспіває:

- Арись-поле! Дитя кричить,

Дитя кричить, пити- їсти хоче. Арись-поле прибіжить, скине свою шкіру під колоду, візьме хлопчика, нагодує; після одягне знову шкіру і піде до лісу.

«Куда це мамка з дитиною ходить?»- думає батько.

Став за нею придивлятися і побачив, як Аристь-поле прибігла, скинула з себе шкіру і спалив її.

- Ох, щось димом пахне; ні як моя шкіра горить! -
говоре Аристь-поле.

- Ні, - відповідає мамка, - це, мабуть дроворуби ліс
підпалили.

Шкіра згоріла, Аристь-поле прийняла колишній
вигляд і розповіла все чоловіку. Негайно зібралися
люди, схопили відьму і прогнали її разом з її
донькою.